

NÀNG ĐÃ CÓ CON VỚI HẮN

Hồi 30

Nhà của Phó Hồng Tuyết

Lạp Tát.

Núi xanh ôm ấp, sông xanh vỗ về, cung điện và thành quách xa xa ẩn ước đang vọng nhìn, trời xanh trong suốt, vạn lý mây trôi, Bối Đạt Lạp Cung trắng muốt dưới ánh kiêu dương nhìn giống như một khối bạc nguyên chất, đến khi tịch dương tây hạ, lại biến thành một phiến hoàng kim ngời chói.

Phó Hồng Tuyết chưa từng tưởng tượng được ở vùng đất biên thù tái ngoại lại có địa phương mỹ lệ như vậy, đẹp đến mức vừa huy hoàng vừa thần bí, đẹp đến mức mê hoặc lòng người, đẹp đến mức làm cho lòng người túy lúy.

Cung điện cao bốn chục trượng, rộng một trăm hai chục trượng, mái nóc liên miên, thành phố trên sơn nham cao vút, tự viện cổ lão, thiền phòng, bi đăng, lầu các, chùa tính tới màn gấm rèm lụa, xem ra cái gì cũng vừa khôi quý, vừa xứng hợp.

Cả Lạp Tát nhìn giống như mộng cảnh, không giống thần thoại.

Phó Hồng Tuyết cũng không khỏi ngây người.

--- Còn Phong Linh ? Nàng có trở về “Phong Linh Ốc” không ?

--- Nếu quả hiện tại đứng kế hấn là Phong Linh thì sao ?

Tại sao một người đang cảm động vì cái “đẹp”, ngược lại càng không thể quên lãng người hấn luôn luôn muốn quên ?

Tại sao con người vẫn rất khó quên những gì mình nên quên ?

Thành thị như lớp da thuộc, một mặt trơn mịn mỹ lệ, cũng có mặt thô lậu xấu xa.

Con đường bên ngoài Đại Chiêu Tự là mặt bên kia của Lạp Tát.

Góc đường trộn lẫn phân rác, ăn mày già nua tụ tập thành nhóm, vận y phục lam lũ rách rưới, đầu cạo trọc, đi chân không, chà lết trên bùn đất, miệng không ngừng than thở tám chữ châm ngôn “lạy ông đi qua, lạy bà đi lại”, chục chờ khách hành hương bố thí.

Tô Minh Minh dẫn Phó Hồng Tuyết đến con đường đó là vì Phó Hồng Tuyết nói với nàng:

- Ta không muốn ở trong nhà người, cũng không muốn ở một nơi quá tiêu dao.

Theo như vậy, Tô Minh Minh mới dẫn Phó Hồng Tuyết đến con đường này, vì ở đây có một khách sạn thật sự rất không ưa mắt, cũng rất ít khi có người ghé qua.

Tên của khách sạn đó cũng rất tuyệt, vừa nhìn là mình thấy đồng cảm liền.

Tên của khách sạn đó là “Khách Sạn Đừng Đến”.

Điểm danh đã tuyệt, điểm chủ nhân thông thường đều là người tuyệt.

Lão bản của “Khách Sạn Đừng Đến” là một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, bề ngoài tuy không khác gì người bình thường, nhưng mỗi lần có người đến khách sạn, chỉ cần ngày trước không trả tiền, lão nhất định có thể làm mặt lạnh nói với người đó: “Người đi ra ! Nhớ cho rõ, lần tới đừng đến”.

Một người như vậy, mình nói được lão không phải là người tuyệt vời sao ?

Khách phòng của “Khách Sạn Đừng Đến” cũng giống như khách sạn ở Giang Nam, một gian phòng phổ phổ thông thông, một ngọn đèn dầu phổ phổ thông thông, những đồ đạc phổ phổ thông thông.

Nhưng khi Phó Hồng Tuyết vừa bước vào khách phòng của “Khách Sạn Đừng Đến”, huyết sắc đã có biến chuyển, biến thành đáng sợ giống như đột nhiên nhìn thấy quỷ.

o0o

Quỷ tịnh không đáng sợ, có rất nhiều người không sợ quỷ.

Phó Hồng Tuyết cũng không sợ, còn không sợ hơn cả đại đa số người.

Trong gian phòng này vốn không có quỷ.

Tất cả mọi thứ đồ vật trong gian phòng này đều là những thứ nên có trong một khách sạn phổ phổ thông thông.

Tô Minh Minh tịnh không hiểu rõ Phó Hồng Tuyết cho lắm, nhưng hai ngày nay nàng đã thấy rõ hẳn tuyệt không phải là một người dễ dàng giật mình kinh hãi, nhưng hiện tại nàng cũng nhìn thấy Phó Hồng Tuyết thật sự đã kinh hoảng ngây người.

Nàng không hỏi Phó Hồng Tuyết: “Người nhìn thấy gì vậy ?”

Bởi vì cái hẳn nhìn thấy, nàng cũng có thể nhìn thấy, không có vật gì trong phòng có thể làm cho nàng sợ hãi.

Nàng nhìn thấy chỉ bất quá là một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế, một cái gương, một cái tủ, một ngọn đèn dầu, mỗi một thứ đồ đều rất thô lậu, rất cũ kỹ.

Phó Hồng Tuyết cũng nhìn thấy những thứ đó, ai cũng không tưởng nổi hẳn vì sao

lại có thể sợ hãi một cách mãnh liệt như vậy ?

--- Có lẽ nào gian phòng này là quỷ phòng ? Yêu ma quỷ quái u linh hiểm hồn ẩn tàng ở chỗ người phàm mắt thịt nhìn không thấy ? Vô luận là người nào, một khi bước vào trong gian phòng này, đều phải chịu sự bày bố của bọn chúng ?

--- Vậy Tô Minh Minh tại sao không có chút cảm giác gì ?

--- Có lẽ nào yêu ma quỷ quái u linh hiểm hồn trong gian phòng này chỉ muốn bắt một mình Phó Hồng Tuyết ?

Tô Minh Minh thật sự rất muốn hỏi hấn tại sao lại biến thành bộ dạng như vậy, nhưng nàng không dám hỏi.

Bộ dạng của Phó Hồng Tuyết thật sự làm cho người ta quá sợ.

Biểu tình trên mặt hấn nhìn giống như quỷ, hấn chầm chậm ngồi xuống, ngồi trên cái ghế trúc cũ kỹ dựa tường gần cái bàn gỗ.

Vừa ngồi xuống, biểu tình trên mặt hấn đã có biến đổi, càng biến thành phức tạp, trừ vẻ khủng bố phần nộ ra, phảng phất còn mang theo thứ nhu tình và tư niệm vĩnh viễn có cắt cũng không cắt đứt.

--- Gian phòng khách sạn bình thường này sao lại có thể làm cho hấn trong phút chốc đã phát sinh hai thứ tình cảm bất đồng cực đoan như vậy ?

Tô Minh Minh vừa muốn hỏi, vừa không dám hỏi.

Phó Hồng Tuyết lại đột nhiên mở miệng:

- Âm Bạch Phụng tuy không phải là mẹ ruột của ta, cũng đã dưỡng dục ta suốt mười tám năm.

Ân oán có quan hệ giữa Phó Hồng Tuyết và Diệp Khai với Mã Không Quân, Tô Minh Minh đương nhiên cũng đã nghe Tiêu Biệt Ly kể qua, cho nên nàng đương nhiên biết Âm Bạch Phụng là ai.

“Bà ta tuy cả đời đều để thù hận bao vây, nhưng lại là người ôn nhu đáng mến”. Phó Hồng Tuyết lẩm bẩm.

Diệp Khai thất tung, Mã Không Quân biến mất, bí ẩn Vạn Mã Đường còn chưa giải khai, giờ phút này Phó Hồng Tuyết sao lại đột nhiên bàn về Âm Bạch Phụng ?

Tô Minh Minh muốn hỏi, lại không dám hỏi, cho nên nàng chỉ còn nước tiếp tục nghe Phó Hồng Tuyết nói tiếp.

“Trong mười tám năm đó, bà ta nuôi nấng dạy dỗ ta từ tấm bé cho đến trưởng thành, tuy luôn luôn truyền dẫn thù hận vào ta, lại cũng rất yêu thương chiếu cố đến ta”. Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng thốt: “Ta nói cho người biết chuyện này, chỉ vì ta muốn người biết, Âm Bạch Phụng tuy không phải là mẹ ruột của ta, lại đã cho ta sự ấm cúng

của gia đình”.

--- Một đứa bé vốn là cô nhi, đột nhiên có gia đình, tận hưởng sự ấm cúng gia đình, tuy người đàn bà đó không phải là mẹ ruột của hắn, cũng đã dưỡng dục hắn.

Dưỡng dục chi ân thắng vu thiên.

Đạo lý đó Tô Minh Minh đương nhiên biết.

Phó Hồng Tuyết chợt đứng dậy, đi đến song cửa sổ, đẩy song cửa, bóng đêm ngoài cửa dày đặc.

Đối diện với khung trời hắc ám chưa có trăng sao nhú mọc, qua một hồi rất lâu, Phó Hồng Tuyết mới mở miệng.

“Mười tám năm đó bọn ta trú trong một gian thạch ốc, trong thạch ốc chỉ có một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế, một cái gương, một cái tủ, một ngọn đèn dầu”. Phó Hồng Tuyết trừng trừng đôi mắt, trừng trừng nhìn xa xăm vào bóng tối, trong mắt đột nhiên xuất hiện một khoảng trống không: “Những vật trong gian phòng này là đem từ gian thạch ốc đó đến”.

Tô Minh Minh chung quy đã minh bạch Phó Hồng Tuyết vì sao vừa tiến vào gian phòng này đã biến thành bộ dạng như vậy.

--- Mỗi một thứ đồ đạc trong gian phòng này đều là từ thạch ốc của hắn và Âm Bạch Phụng mang đến.

--- Ai đã mang đến ?

--- Đương nhiên nhất định là người đứng sau lưng âm mưu của Vạn Mã Đường lần này, có lẽ cũng là người khiến cho Diệp Khai thất tung.

--- Người đứng sau lưng âm mưu đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đã bắt được Âm Bạch Phụng, hiện tại bà ta và Diệp Khai có lẽ đã lọt vào tay người đứng sau lưng âm mưu đó.

Tô Minh Minh nhìn Phó Hồng Tuyết trước song cửa.

Lệ đã dâng tràn, lại còn chưa tuôn trào, chỉ có thống khổ thâm nhất thâm nhất mới có thể khiến cho người ta không thể rơi lệ.

Phó Hồng Tuyết không rơi lệ, lệ của Tô Minh Minh lại đã ngập đầy ánh mắt, bởi vì nàng hiểu thấu cảm tình giữa Phó Hồng Tuyết và Âm Bạch Phụng.

Nàng lẳng lặng nhìn bóng dáng cô độc tịch mịch của Phó Hồng Tuyết, qua một hồi rất lâu, nàng đột nhiên quay mình, đi về phía cửa, còn chưa ra khỏi phòng đã nghe thanh âm của Phó Hồng Tuyết:

- Người bắt tất phải đi.

“Bắt tất phải đi ?” Tô Minh Minh dừng chân, quay đầu lại: “Người biết ta muốn đi

đâu ? Muốn đi làm gì ?”

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu:

- Người hỏi không được đâu, những vật đó nhất định không phải là lão bản đó đem đến, hơn nữa lão cũng nhất định không biết ai đem đến.

Tô Minh Minh muốn đi là đi tìm lão bản của “Khách Sạn Đứng Đến” này.

o0o

Thắp ngọn đèn dầu, ánh đèn vàng mờ mờ lập tức chờn vờn cả gian phòng, Phó Hồng Tuyết vẫn đứng bên song cửa như trước, nhìn vào bóng đêm vô tận xa xăm.

Ánh trăng dịu vợi, ánh sao lấp lóe.

Tinh quang nguyệt sắc ở đây có mê người như ở thạch ốc nơi Phó Hồng Tuyết trú ngụ không ?

Đèn dầu còn chưa thắp, Tô Minh Minh đã đi.

Là Phó Hồng Tuyết muốn nàng đi, bởi vì đêm nay hẳn phải nghỉ ngơi một bữa cho thoải mái, phải dưỡng phục tinh thần, phải tu sửa cảnh giác, cảm giác của mình, mọi cảm giác đều phải đạt đến trạng thái cao điểm.

Bởi vì ngày mai nghênh tiếp hẳn, là một “tương lai không biết được”.

Ánh sao mờ lung, ánh trăng tinh khiết khiến cho băng tuyết đóng trên đỉnh núi xa xa biến thành một khối bạc trắng thanh tịnh, cũng khiến cho con đường đá lởm chởm uốn khúc có một hơi thở lãng mạn.

Nét lãng mạn của Biên Thành.

Trên con đường đá lởm chởm, người đi kẻ lại nườm nượp, mùi sữa chua bốc hơi từ quán xá hai bên đường, tường vách đóng lọ nghẹ đen thui từ khói đèn dầu, mùi nồng tới mức làm cho người ta hết muốn hít thở.

Ánh trăng tinh khiết sáng chói và gió cát vi vu đặc dị của Biên Thành lại khiến cho người ta mắt cũng mở không lên.

Mắt Phó Hồng Tuyết cũng mau chóng nhú thành một đường nhỏ mong manh, cho dù là người mạnh bạo, cũng khó đứng dậy trước cơn cự biến tình cảm, hà huống trong một ngày đồng thời chịu đựng cả hai đợt công kích cảm tình và thân tình.

Đang lúc Phó Hồng Tuyết cảm thấy mệt mỏi, muốn đi nghỉ, hẳn đột nhiên phát hiện cuối đường có một bóng người quen thuộc thoáng qua.

Một bóng dáng thiếu nữ thon thon.

Nhìn thấy bóng dáng đó, mi mắt của Phó Hồng Tuyết lập tức mở to, người cũng lập tức nhảy vọt lên, bay qua song cửa, truy đuổi về hướng cuối đường.

Gió khuya lạnh lẽo, gào rít bên tai Phó Hồng Tuyết, nham thạch bén nhọn của Lạp Tát và gai góc xương rồng chôn biên thùy dạt đường rẽ lối trước mắt hấn như một kỳ tích.

Chỉ nội công phu một tuần trà, Phó Hồng Tuyết đã truy đuổi bóng người thon thon đó tới vùng hoang dã. Giữa vùng hoang dã đầy đầy nham thạch và cây xương rồng, có một tòa bát giác đình, bóng người đó đi đến tòa bát giác đình đó lập tức dừng lại, nàng tĩnh lặng đứng trong trường đình.

Phó Hồng Tuyết cũng dừng lại, đứng bên ngoài trường đình, nhìn bóng dáng thon thả bên trong trường đình, trong ánh mắt lãnh đạm tịch mịch đột nhiên lóe xuất một tia sáng cuồng nhiệt.

Phong Linh ?

Người trong trường đình có phải là Phong Linh ?

Nhất định là vậy, bởi vì bộ y phục trên người nàng chính là bộ y phục nàng mặc ngày nàng bỏ đi.

Tim Phó Hồng Tuyết đã khiêu động càng lúc càng nhanh, môi cũng vì bị kích động mà giật giật, càng không biết phải nói gì đây.

Đêm đã khuya, trăng chưa khuyết, sao mờ lung, cả gió đêm băng lãnh phảng phất đã biến thành dịu dàng như gió xuân.

- Người, người khỏe chứ ?

Phó Hồng Tuyết thật sự không biết nói gì, chỉ còn nước nói vài ba chữ ngắn gọn gọn với nàng.

Bóng người trong trường đình phảng phất lay động, lại phảng phất bất động, đợi một hồi rất lâu, không thấy nàng có động tĩnh gì, Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước mở miệng.

“Người ... sao người lại bỏ đi ?” Phó Hồng Tuyết cúi đầu: “Những gì viết trên thư, có phải là ý thật của người không ?”

Người trong trường đình chợt thở dài u uất.

“Mới biết nhau mười ba ngày, người quan tâm đến ả như vậy sao ?” Trong thanh âm của người trong trường đình rõ ràng có vẻ ai oán: “Lẽ nào trong tâm mắt của người, ta không bằng ả ?”

Lại một tiếng thở dài ai oán, người trong trường đình mới chậm chậm quay người lại, ánh trăng dịu dàng, dịu dàng rọi soi trên mặt nàng, phản chiếu đường nét khuôn mặt của nàng rõ ràng.

Lúc đó Phó Hồng Tuyết mới nhìn rõ nàng là ai, nàng không ngờ chính là Bạch Y Linh vốn đáng lẽ là Mã Phương Linh.

- Là người ?

“Thất vọng ?” Sóng mắt u uất của Bạch Y Linh bắn ra những tia ai oán: “Người không tưởng được là ta ?”

Nhiệt tình bùng cháy tan biến trong phút chốc, ánh mắt của Phó Hồng Tuyết lại khôi phục nổi tịch mịch, lãnh đạm, và một tia thống khổ.

“Người xuất hiện cũng tốt, ta vốn đang muốn tìm người”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

“Tìm ta ?” Bạch Y Linh cười thê lương: “Tìm ta hỏi về chuyện Mã Không Quân ?”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn nàng:

- Người thật ra là ai ?

“Ta là ai ?” Lại cười thê lương: “Ta đáng là ai ?”

Sóng mắt u ám của nàng chăm chú nhìn hắn:

- Ta chỉ bất quá là một tiểu linh đang, một cái chuông nhỏ.

- Tiểu linh đang ?

“Tiểu linh đang, tiểu linh đang, người ta giật dây, ta phát tiếng ‘keng keng keng’, người ta không giật, ta không lên tiếng”. Trong mắt Bạch Y Linh phảng phất có ánh lệ: “Tiểu linh đang, người nói cái tên đó có hay không ?”

Thở dài nhè nhẹ, lúc đó hắn mới biết, không cần biết nàng là Bạch Y Linh cũng vậy, là Mã Phương Linh cũng vậy, nàng cũng có đoạn tâm sự đắng cay.

--- Tại sao một người không khoái lạc luôn luôn đụng phải một người không khoái lạc ?

“Mỗi người sống trên thế gian này đều khó tránh làm linh đang của người khác, người là linh đang của người khác, ta chưa bao giờ như vậy sao ?” Phó Hồng Tuyết hững hờ thốt: “Người rung chuông, trên mình có lẽ cũng có một sợi dây bị người khác rung trong tay”.

Bạch Y Linh chú thị nhìn hắn, qua một hồi rất lâu mới thở dài một tiếng:

- Con người người tịch không lãnh khốc như bề ngoài của người, tại sao khơi khơi lại có bao nhiêu người muốn người chết ?

“Nhưng có những người chết đi, đa số mọi người trái lại có thể rất vui mừng, lại có những người chết đi, đa số lại khó tránh khỏi rơi nước mắt ...” Nàng cúi thấp đầu, u uất thốt: “Nếu người chết, ta nhất định sẽ rơi nước mắt”.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, lại nói:

- Cho nên người tốt hơn hết là đi mau, đi càng xa càng tốt, đi càng mau càng tốt.

- Ô ?

“Người không nên nghĩ chuyện người đến Lạp Tát là chuyện rất bí mật, kỳ thật nhất cử nhất động của người đều nằm trong kế hoạch của người ta”. Mắt Bạch Y Linh lộ thần tình quan tâm: “Người ở lại Lạp Tát, chỉ có một con đường chết”.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên dùng ánh mắt sâu thẳm chú thị nhìn nàng, nhìn một hồi rất lâu, nhìn đến mức nàng lúng túng cúi đầu, hấn mới nói:

- Người đi đi ! Ta không muốn làm người lúng túng.

- Người kêu ta đi ?

“Kỳ thật ta nên biết người là ai”. Phó Hồng Tuyết thốt: “Ta vốn muốn truy hỏi người nơi hạ lạc của bọn chúng, nhưng hiện tại ...”

Hấn đột nhiên dừng lời.

- Hiện tại thì sao ?

Phó Hồng Tuyết không mở miệng nữa, hấn chỉ quay mình, sau đó dùng bộ pháp kỳ dị của hấn, từng bước từng bước bỏ đi.

- Người đi như vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết không dừng chân, hấn một khi bắt đầu, rất khó lòng dừng chân, cho dù biết rõ trước mặt là tử vong, hấn cũng tuyệt đối không dừng chân.

“Người đi như vậy, chỉ có nước đi tới tử vong”. Bạch Y Linh cơ hồ hét khản cả giọng.

Phó Hồng Tuyết phảng phất không nghe thấy, người hấn đã đi xa, cho dù có nghe được thì đã sao ?

Nước mắt lóe chớp ánh trắng, trào ra từ trong mắt Bạch Y Linh, nhìn bóng dáng cô độc tan biến trong bóng tối, trên mặt nàng đã ngập tràn một màu thống khổ.

Một bàn tay mạnh bạo đầy vết sẹo đưa một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng thò tới trước mặt Bạch Y Linh.

- Quên hấn đi ! Hải tử.

Bạch Y Linh vừa quay đầu đã nhìn thấy biểu tình thống khổ bi thương trên mặt Mã Không Quần, lão cầm khăn chùi sạch vết lệ ngân trên má nàng.

Nàng thật sự nhịn không nổi, khóc òa một trận, người cũng òa vào lòng Mã Không Quần.

- Tại sao ? Tại sao phải như vậy ?

Mã Không Quần dịu dàng vuốt ve bờ vai nàng, dịu dàng thốt:

- Bởi vì bọn ta đều là tiểu linh đàng.

Nghe câu đó, tiếng khóc của Bạch Y Linh càng thống khổ, nàng cắn môi, thì thào một tiếng:

- Cha !

- o O o -